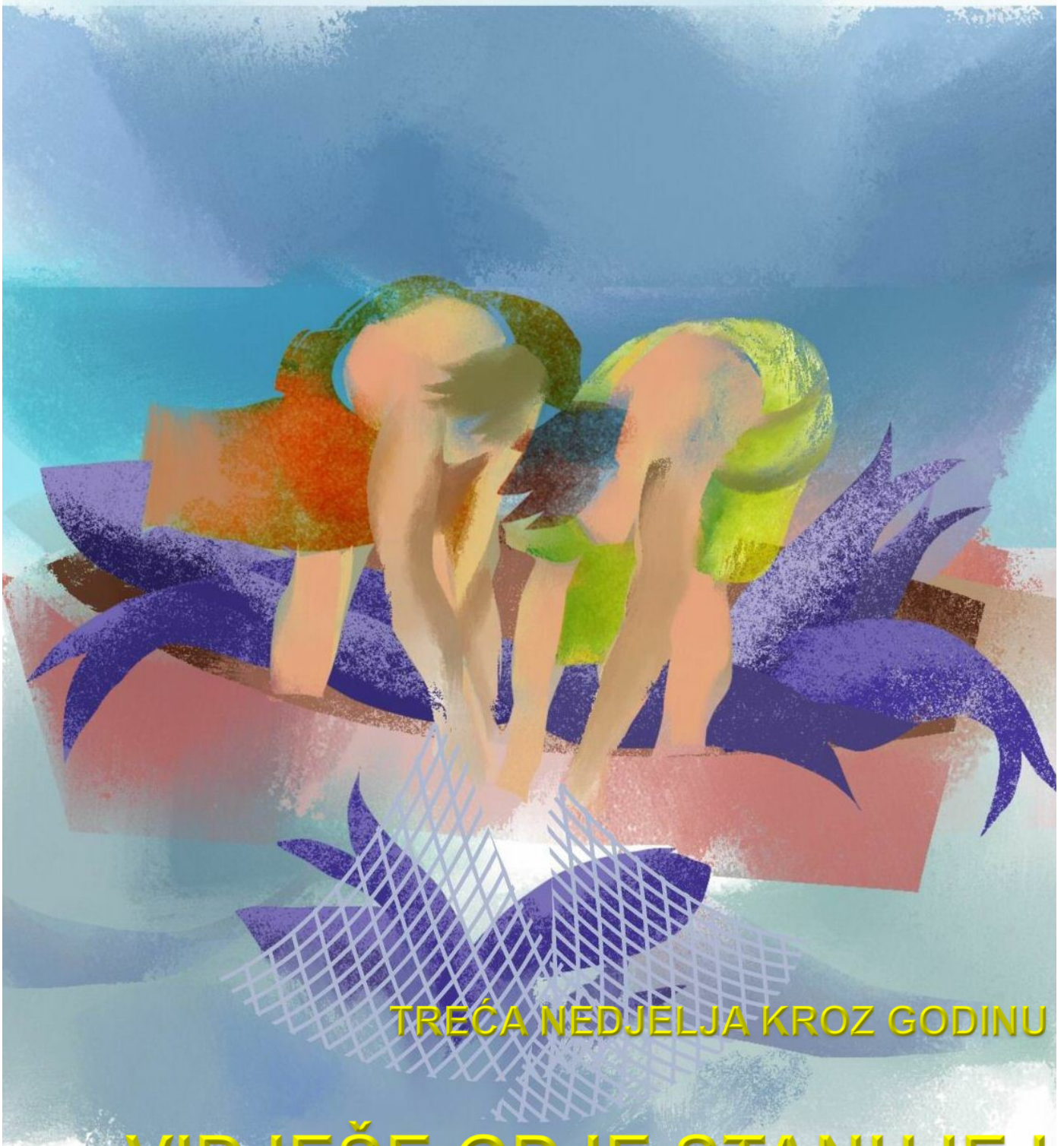

mihael

KAPELANIJA SV. MIHAELA ARKANĐELA MUP - SJEDIŠTE I RAVNATELJSTVO POLICIJE

TREĆA NEDJELJA KROZ GODINU

VIDJEŠE GDJE STANUJE I
OSTADOŠE KOD NJEGA

mihael

2 / 2021.

**LISTIĆ POLICIJSKE KAPELANIJE
SV. MIHAELA ARKANĐELA
MUP - SJEDIŠTE I
RAVNATELJSTVO POLICIJE**
Godište XVI. (2021.), Broj (468),
TREĆA NEDJELJA KROZ GODINU
24. siječnja 2021.

Kontakt:
vlč. Željko Rakošec,
policijski kapelan
tel.: 22 712, 85 682;
e-mail: zrakosec@mup.hr

Vinko Bakula,
pomoćnik policijskoga kapelana
tel.: 88 853, 22 715, 82 805;
e-mail: vbakula@mup.hr

Slika na naslovnici preuzeta s:
<http://www.zupagospavangrada-sibenik.hr>

SIJEČANJ

Ned. 24.	TREĆA NEDJELJA KROZ GODINU Sv. Franjo Saleškij; Bogoslav
Pon. 25.	Obraćanje Sv. Pavla; Ananija; Henrik
Uto. 26.	Timotej i Tit; Bogoljub; Tješimir
Sri. 27.	Angela Merici; Pribislav
Čet. 28.	Toma Akvinski; Tomislav
Pet. 29.	Valerije; Konstancije; Zdeslav
Sub. 30.	Hijacinte; Martina; Gordana

MEDITACIJA
Poslao sam te u svijet 3

SLUŽBA RIJEČI
TREĆA NEDJELJA KROZ GODINU

UVOD U ČITANJA
Poziv ili ništa 4

ČITANJA
Obratite se i vjerujte evanđelju! 6

HOMILIJA
Vrijeme se ispunilo 8

KATEHEZA
Godina svetog Josipa 10

Mali vjeronaučni kviz 13

Mali vjeronaučni leksikon 14

UZ SPOMENDAN
Obraćanje svetoga Pavla 15

NAŠI POKOJNI 16

Poslao sam te u svijet

Svatko od nas jasno ili nejasno doživljava da ima neku specifičnu ulogu u životu na zemlji. Nitko nas ne može zamijeniti, jedinstveni smo u povijesti čovječanstva, naš put je samo naš, nikoga ne možemo imitirati.

Netko - Bog - poslao nas je u svijet. On stoji iza nas. Nitko od ljudi nije nas pozvao, nitko nas nije očekivao. Došli smo iznenada, sa sposobnostima koje možda ljudi ne trebaju, sa nemoćima koje opterećuju našu okolinu, sa zahtjevima koje ljudi ne mogu ispuniti. Svatko ima svoj život, svoje zvanje, svoj put u svijetu i u Crkvi.

Važno je otkriti što voliš raditi i što trebaš učiniti u životu. Koje je tvoje zvanje, koje su tvoje sposobnosti? To ne određuju ljudi, to je u tebi usađeno, prirodno, od Boga darovano i isplanirano. Ako ti ljudi ne mogu omogućiti da ostvariš svoje zvanje, može Bog. On ja dao zvanje, poslanje, poziv, on će dati i ostvarenje poziva. Važno je da li ćeš očajavati zbog nemoći ili se osloniti na Boga. I da li ćeš shvatiti da si dragocjen, potreban i onda kad ljudi to ne uviđaju. I da se sve može. Zemlja ne pripada ljudima nego Bogu. Treba htjeti i početi drugovati s Bogom u Isusu Kristu.

Poziv ili ništa

Isus uvijek preuzima inicijativu

Prvo čitanje donosi drugu riječ što je Gospodin upućuje Joni, nakon što je prorok htio izbjeći izvršavanje Božjega naloga da propovijeda obraćenje Ninivljanima, to jest Asircima. Prorok nije htio da se ti veliki neprijatelji i zatirači Izraela spase. Zbog svoje neposlušnosti Bogu upao je u nevolje iz kojih je, uputivši Bogu molitvu pouzdanja, čudesno spašen. Sada Bog, dakle, ponavlja Joninu zadaću da propovijeda u Ninivi. Izvještaj nije dobro čitati kao povijesni događaj. Knjiga je, prema obliku jezika koji se u njoj susreće, nastala vjerojatno nakon progonstva, u 5. st. pr. Kr. Niniva tada već odavno nije bila »grad velik«, nego je riječ o dalekom prisjećanju na nekad moćnu asirsku prijestolnicu, smještenu na lijevoj obali Tigrisa, nasuprot današnjem Mosulu, koju su 612. godine pr. Kr. razorili Babilonci. Jona, unatoč svomu prijašnjemu odbijanju, sada prihvaća povjerenu mu službu i pođe u Ninivu. Pisac izvješćuje da je grad bio vrlo velik – tri dana hoda, što se odnosi na vrijeme potrebno da ga se obiđe uokolo, hodajući zidinama. Arheološki ostatci svjedoče da je to doista bio velik grad s opsegom od oko 12,5 km. Jona, međutim prolazi gradom samo jedan dan hoda i

propovijeda. Sadržaj je njegova propovijedanja opomena: »Još četrdeset dana i Niniva će biti razorena.« Četrdeset dana Bog ostavlja Ninivljanima za razmišljanje i promjenu života. Ako u tom ne uspiju, Niniva će biti »razorena«. Hebrejski izraz označava potpuno uništenje; grad će biti »izvrnut«, »zbačen« sa svoje pozicije vlasti nad drugim gradovima i narodima. Ninivljanima je, međutim, i samo jedan dan Jonina propovijedanja bio dovoljan da povjeruju Bogu. To obraćenje obuhvaća sve stanovnike grada.

Svojim pogledom bira učenike

Evandelist Marko opisuje početak Isusova propovijedanja koje počinje »pošto Ivan bijaše predan«.

Na taj način odvojeno je i fizički Isusovo djelovanje od onoga Ivana Krstitelja kao njegova preteče, ali se nasilnim svršetkom Ivanovim već sada naviješta i Isusov svršetak. Isus odlazi u Galileju i ondje propovijeda »evanđelje Božje«, što može značiti i da je to radosna vijest koja svoj izvor ima u Bogu, kao onom koji ju donosi i ostvaruje, ili radosna vijest čiji je sadržaj Bog. Taj sadržaj samoga evanđelja donosi nam evandelist u nastavku u obliku Isusovih riječi: »Ispunilo se vrijeme,

približilo se kraljevstvo Božje! Obratite se i vjerujte evanđelju!» Ovo »vrijeme« (grč. *kairos*) označava pravi trenutak što ga je odredio sâm Bog, kako se to naviješta primjerice u Knjizi Danielovoj. To je trenutak Kristova dolaska s kojim započinje preokret u povijesti. Nije sasvim jasno na što se ovdje misli kad se kaže da se kraljevstvo Božje »približilo«. Moguće je da se želi izreći blizina kraljevstva koje još nije u potpunosti došlo, pa bi se time upućivalo na Kristov drugi dolazak. S druge pak strane, moguće je da je riječ o kraljevstvu koje je već stvarno prisutno, no vidljivo samo očima vjere. Obraćanje na koje Isus poziva obraćenje je poradi kraljevstva. Ono uključuje ne samo promjenu načina razmišljanja, što je prvotno značenje riječi (grč. *metanoein*), nego, u smislu proročke starozavjetne književnosti, i potpunu promjenu života. Najviši Isusov zahtjev, međutim, odnosi se na vjeru: »Vjerujte evanđelju!« To znači imati povjerenja u Isusa kao donositelja toga evanđelja, kao glasnika radosne vijesti. Slijedi opis poziva prve četvorice učenika. Cijelim izvještajem dominira Isus: on je taj koji prolazi, ugleda, poziva. Inicijativa je sasvim na njegovoj strani, on svojim pogledom bira učenike. Nasljedovanje Isusa podrazumijeva potpuno osobno jedinstvo s njime, ali i žrtvovanje obiteljskih veza, kao što je to slučaj s Jakovom i Ivanom, sinovima Zebedejevim, koji ostavljaju svoga otca u lađi s nadničarima. Obraćanje i vjera ostvaruju se u bezuvjetnom nasljedovanju Isusa.

Žalostan, a uvijek radostan

Apostol Pavao u drugom čitanju, odgovarajući na pitanja o kojima su mu Korinćani pisali, na određeni način relativizira važnost pitanja koja su mu postavljena. Naime, vrijeme je kratko, još točnije, skraćeno je, smotano, poput jedra na brodu. Stoga se ne treba opterećivati brigama kakvima se opterećuju Korinćani. Sva pitanja koja su mu oni postavili valja gledati u svjetlu Krista i njegova skoroga dolaska. Tako i ženidba i beženstvo i žalost i radost i materijalno bogatstvo i siromaštvo i sve ostalo što život čovjeku može pružiti ili uskratiti postaju manje važni pojmovi. Zato sâm Pavao, kao »poslužitelj Božji«, može za sebe reći da je »kao žalostan, a uvijek radostan; kao siromašan, a mnoge obogaćuje; kao oni koji ništa nemaju, s sve posjeduju«. Njemu je to moguće jer zna da je vrijeme u kojem živi »vrijeme milosno«, »vrijeme spasa« u kojem valja punom nadom iščekivati Gospodinov povratak. Vrijeme koje je pred kršćanima i koje je kratko valja iskoristiti za spasenje sebe i drugih, kako to Pavao govori i u Poslanici Galaćanima, a ne brinuti se pretjerano o zemaljskim stvarima. To ne znači biti ravnodušan, nego svim stvarima dati samo onu vrijednost koja im pripada, a apsolutno prvenstvo dati Kristu i njegovu nadolazećem kraljevstvu.

Prvo čitanje: Jon 3, 1-5. 10

Obratiše se Ninivljani od svojeg zlog puta

Čitanje Knjige proroka Jone

Riječ Gospodnja dođe Joni:
"Ustani," reče mu, "idi u Ninivu, grad veliki, propovijedaj u njemu što ću ti reći." Jona ustade i ode u Ninivu, kako mu Gospodin zapovjedi. Niniva bijaše grad božanski velik - tri dana hoda. Jona prođe gradom dan hoda, propovijedajući: "Još četrdeset dana i Niniva će biti razorena." Ninivljani povjerovaše Bogu; oglasiše post i obukoše se u kostrijet, svi od najvećega do najmanjega.

Bog vidje što su učinili: da se obratiše od svojega zlog puta. I sažali se Bog zbog nesreće kojom im bijaše zaprijetio i ne učini.

Riječ Gospodnja

Otpjevni psalam: Ps 25,4-5ab. 6-7bc. 8-9

Pokaži mi, Gospodine, putove svoje!

Pokaži mi, Gospodine, putove svoje, nauči me svojim stazama!
Istinom me svojom vodi i pouči me, jer ti si Bog, moj Spasitelj!

Spomeni se, Gospodine, svoje nježnosti i ljubavi svoje do vijeka.

Spomeni me se po svojoj ljubavi - radi dobrote svoje, Gospodine!

Gospodin je sama dobrota i pravednost: grešnike on na put privodi.

On ponizne u pravdi vodi i uči malene putu svome.

Drugo čitanje: 1 Kor 7, 29-31

Prolazi obličje ovoga svijeta.

Čitanje Prve poslanice sv. Pavla apostola Korinćanima

Ovo hoću reći, braćo:
Vrijeme je kratko!
Odsele i koji imaju žene,
neka budu kao da ih nemaju;
i koji plaču, kao da ne plaču;
i koji se vesele, kao da se ne vesele;
i koji kupuju,
kao da ne posjeduju;
i koji uživaju ovaj svijet,
kao da ga ne uživaju,
jer - prolazi obličje ovoga svijeta.

Riječ Gospodnja

Evandjelje: Mk 1, 14-20

Obratite se i vjerujte evanđelju!

Čitanje svetog Evandjelja po Marku

Pošto Ivan bijaše predan, otiđe Isus u Galileju. Propovijedao je evanđelje Božje:

"Ispunilo se vrijeme,
približilo se kraljevstvo Božje!
Obratite se i vjerujte evanđelju!"

I prolazeći uz Galilejsko more, ugleda Šimuna i Andriju, brata Šimunova, gdje ribare na moru; bijahu ribari. I reče im Isus:

"Hajdete za mnom i učinit ću vas ribarima ljudi!"

Oni odmah ostaviše mreže i pođoše za njim. Pošavši malo naprijed, ugleda Jakova Zebedejeva i njegova brata Ivana: u lađi su krpali mreže. Odmah pozva i njih. Oni ostave oca Zebedeja u lađi s nadničarima i otiđu za njim.

Riječ Gospodnja

Vrijeme se ispunilo

Strećom nedjeljom kroz godinu započinje ciklus Evanđelja po svetom Marku koje će nas pratiti kroz većinu nedjelja u godini b. Evanđelje svetog Marka je kao jedna velika drama u kojoj, međutim, nema samo gledatelja, već svi postajemo akteri, sudionici.

Evanđelist, nakon što detaljno izvješćuje o uspjesima i neuspjesima Isusovog javnog djelovanja, povjerava čitatelju da odluči, je li Isus doista obećani i željno očekivani Mesija ili je on tek sin tesara? Na ovo pitanje može se odgovoriti samo sa da ili ne, jer i nezainteresiranost znači odbijanje.

Nedjeljno čitanje je uvod u ovu veliku dramu. Isus započinje svoje javno djelovanje u Galileji. Dva značajna događaja čine pozadinu: uhićenje svetog Ivana Krstitelja i poziv prvih učenika. Preteča je obavio svoje poslanje, rukom je pokazao na dolazećeg Isusa iz Nazareta, tesarevog sina, pred Bogom i ljudima poistovjetio ga je kao Sina Božjeg, po prorocima najavljenog Spasitelja, zatim je pozvao svoje slušatelje da od sada njega slušaju, njega slijede, u njega vjeruju.

Sveti Ivan Krstitelj izrekao je svoje da, uspješno je obavio povjereno mu poslanje i sišao sa scene. Sada je red na nama, mi

se moramo popeti na scenu i dati svoj odgovor. U ovaj okvir smješta se Isusov programski govor: »Ispunilo se vrijeme, blizu je kraljevstvo Božje. Obratite se i vjerujte u Radosnu vijest« (Mk 1,15).

Ako promotrimo odjek koji se putem ovih riječi stvorio u našoj duši, onda će vjerojatno riječi »ispunilo se vrijeme« najdulje i najglasnije odjekivati u nama. Nije, naime, teško oslikati apokaliptičku sliku o današnjem svijetu. Tako bismo rado viknuli u ovu sve više prijetecu tamu koja nas okružuje, da je sve ispunjeno, da je čaša zloće, mržnje, krvoprolića, razaranja do kraja ispunjena. Valjda još nikada nije istovremeno bilo toliko ratova širom svijeta, nikada toliko i tako nemilosrdnog, neshvatljivog razaranja, ubijanja, tlačenja ljudi kao danas. Osjećamo kao da je doista stigao čas Božjeg suda. Ali Isus ne govori o tome. On nam priopćava kao radosnu vijest da se ispunilo vrijeme, da je stigao dugo očekivani trenutak spasenja, da je započelo Kraljevstvo Božje. Isusove riječi »ispunilo se vrijeme« uzvik su trijumfa. Ove riječi najavljuju da povijest dobiva novo značenje, budući da cijela bolna, nerazumljiva prošlost postaje povijest spasenja: ništa nije bilo uzaludno, ništa nije nepopravljivo pokvareno. Tko u njega, u Isusa vjeruje, za onoga započinje novo razdoblje života, koje ne karakterizira bijeg od gorčine prošlih iskustava, već doživljaj da Bog voli čovjeka.

fishers-of-menhttpssaintedwardparish.org

Samo u zrcalu takvog pristupa situaciji postaje razumljiva ona nesvakidašnja okolnost da su prvi učenici o kojima je riječ: Šimun i Andrija, Jakov i Ivan gotovo slijepo slijedili Isusa. Ovi muškarci nisu znali na što ih je pozvao Isus, ali su ga slijedili jer ih je očarala njegova osoba. I njihova ramena su se savila pod teretom života, ali su iznenada i s čuđenjem došli do spoznaje da im je bila potrebna upravo ta prošlost, koja im je zapala, da bi doživjeli radost oslobođenja. Isus je obećao novu budućnost: »Učinit ću vas ribarima ljudi«. Kada čovjek krene Isusovim stopama, tada se prošlost povezuje sa sadašnjosti. Cijeli naš dosadašnji život poprima novi smisao, ugrađuje se u perspektivu povijesti spasenja. Tada više nećemo proklinjati prošlost, neće nam se stisnuti pesnica zbog pretrpljenih uvreda i poniženja, već će svako sjećanje u nama utihniti u tihu zahvalnost. I onda će započeti i naša nova budućnost, kako je to Isus svojim prvim apostolima obećao, ali koja se ujedno pretvorila i u njihovo poslanje: trebaju postati ribarima ljudi, to jest i drugima objavljevati Božje spasenje. Po našoj vjeri će se razviti Božje kraljevstvo, i odjekivat će evanđeoska radosna vijest i tamo gdje se čini da zlo nadglasava svaki vapaj i molitvu.

Lijep je izraz »pođoše za njim«: svojim duhovnim očima gotovo vidimo ove umorne, od teškog rada osnažene muškarce, kako koračaju iza mladog Učitelja. To je bit kršćanstva: slijediti Krista. Koračati tragom Učitelja tiho, bez riječi, zajedno s drugima, ali ne zbog drugih, već zato jer je i nas očarala Isusova osoba. Danas trebamo otkriti u kojem smislu se ispunilo vrijeme u našem životu, na koji način naša prošlost postaje povijest spasenja? Stiglo je vrijeme da svoju prošlost vidimo kao dokaz Božje brižne ljubavi prema nama. Ili obratno: ako hrabro kažemo da smo u Isusu prepoznali Sina Božjeg i našeg jedinog Spasitelja, ako mu se povjerimo bez ostatka, i ako ga pratimo u stopu kao prvi učenici, tada ćemo spoznati da cijela naša prošlost, zajedno s lutanjima i patnjama, bila dio naše povijesti spasenja. Neka ovo otkriće napuni našu dušu zahvalnošću prema Bogu koji nas je čudesno vodio kroz našu prošlost.

Mihály Szentmártony, Očarani Božjom riječju, FTI, Zagreb, 2013.

Godina svetog Josipa

Apostolsko pismo pape Franje „Patris corde

Neslužbeni prijevod Apostolskog pisma pape Franje „Patris corde“ povodom 150. obljetnice proglašenja svetoga Josipa zaštitnikom sveopće Crkve. Rim, svetkovina Bezgrešnog začeća Blažene Djevice Marije, 8. prosinca 2020.

6. Otac koji radi

Aspekt koji karakterizira svetog Josipa i koji je istaknut još od vremena prve socijalne enciklike *Rerum novarum* pape Lava XIII., jest njegov odnos prema radu. Sveti Josip bio je tesar koji je pošteno radio da bi osigurao egzistenciju za svoju obitelj. Od njega je Isus naučio vrijednost, dostojanstvo i radost onoga što znači jesti kruh koji je plod nečijeg rada.

Danas, kada je pitanje zaposlenja još jednom postalo goruće društveno pitanje, a nezaposlenost pak dostiže rekord i u zemljama koje desetljećima uživaju određeni stupanj blagostanja, javlja se ponovna potreba za vrednovanjem dostojanstvenog rada, čiji je zaštitnik sveti Josip.

Rad je sredstvo sudjelovanja u djelu spasenja, prilika da se ubrza dolazak Kraljevstva, da se razvijaju darovi i sposobnosti te da ih tako možemo staviti u službu društva i zajedništva. Tako rad postaje prilika za ostvarenje ne samo sebe samih, već i one izvorne jezgre društva u kojoj prepoznamo obitelj. Obitelj bez

posla posebno je izložena poteškoćama, napetostima, otuđenosti, pa čak i tjeskobnom i očajničkom iskušenju raspada. Kako možemo govoriti o ljudskom dostojanstvu, a da ne radimo na tomu da svi mogu pristojno zaraditi za život?

Čovjek koji radi, bez obzira na vrstu zaposlenja, surađuje sa samim Bogom i tako postaje, na neki način, stvoritelj svijeta oko nas. Kriza našeg vremena, koja je ekonomska, socijalna, kulturna i duhovna, može svima nama poslužiti kao poziv da ponovno otkrije vrijednost, važnost i potrebu rada za stvaranje nove „normalnosti“ iz koje nitko nije isključen. Djelo svetog Josipa podsjeća nas da sam Bog, postajući čovjekom, nije prezirao raditi. Gubitak posla koji pogađa toliku braću i sestre i koji se u posljednje vrijeme povećao zbog pandemije koronavirusne bolesti, mora biti podsjetnik na preispitivanje naših prioriteta. Preklinjemo svetog Josipa radnika da bismo mogli pronaći načine koji nas obvezuju izraziti čvrsto uvjerenje da nijedna mlada osoba, ni jedan čovjek, ni jedna obitelj ne smije biti bez posla.

7. Otac u sjeni

Poljski književnik Jan Dobraczyński u svojoj knjizi „Sjena oca“ ispričao je život svetog Josipa u obliku romana. Uzbudljivom slikom sjene definira lik Josipa, koji je u svom odnosu prema Isusu, bio zemaljska sjena nebeskog Oca: čuvao ga je, štutio, nikada ga nije ostavio da ide svojim putem. Zamislimo ono na što Mojsije podsjeća Izrael: „U pustinji [...] vidio si gdje te Gospodin, Bog tvoj, cijeloga puta što ste ga prevalili, nosio kao što čovjek nosi svoga sinčića“ (usp. Pnz 1, 31). Tako je i Josip cijelog života djelovao u službi oca.

Očevi se ne rađaju, već stvaraju. Čovjek ne postaje otac jednostavno rođenjem djeteta, već preuzimanjem odgovornosti da se brine za to dijete. Kad god čovjek prihvati odgovornost za život drugoga, na neki način toj osobi postaje otac.

U današnjem društvu djeca se često čine kao siročad, kao da su bez oca. Također, Crkva danas treba očeve. Opomena koju je sveti Pavao uputio Korinćanima uvijek je aktualna: „Jer da imate u Kristu i deset tisuća učitelja, ipak ne biste imali više otaca“ (1 Kor 4, 15); a svaki bi svećenik ili biskup trebao poput Apostola dodati: „Ta u Kristu Isusu po evanđelju ja vas rodih!“ (Isto). A Galaćanima kaže: „Dječice moja, koju ponovno u trudovima rađam dok se Krist ne oblikuje u vama“ (4, 19).

Biti otac podrazumijeva upoznavanje djece sa životom i stvarnošću. Ne sputavati ih, biti previše zaštitnički nastrojeni ili posesivni, već ih učiniti sposobnima da sami odlučuju, uživaju u slobodi i istražuju nove mogućnosti. Možda je iz tog razloga, uz očev naziv, tradicija također pripisala Josipu i naziv „Prečisti

Otac“. Taj naslov nije samo znak naklonosti, već zbroj ponašanja suprotnih posesivnosti. Čistoća je sloboda od posesivnosti u svim područjima života. Samo kad je ljubav čista, ona je uistinu ljubav. Posesivna ljubav u konačnici postaje opasna; ona zarobljuje, guši, čini nas nesretnima. Sam Bog volio je čovjeka čistom ljubavlju, ostavljajući ga slobodnim čak i da pogriješi i da se postavi protiv njega. Logika ljubavi uvijek je logika slobode, a Josip je znao voljeti na izvanredno slobodan način. Nikad se nije stavljao u središte. Nije mislio na sebe, već se usredotočio na Marijin i Isusov život.

Josip sreću nije pronašao u samopožrtvovnosti već u samodarivanju. U njemu nikada ne vidimo frustraciju, već samo povjerenje. Njegova strpljiva šutnja ne uključuje prigovore, već konkretne geste povjerenja. Svijet danas treba očeve, nema koristi od tirana koji žele dominirati nad drugim kako bi ispunili vlastite potrebe; odbacuje one koji miješaju autoritet s autoritarnošću, služenje sa servilnošću, sučeljavanje s ugnjetavanjem, dobročinstvo s dobrobiti, silu s uništenjem. Svako istinsko zvanje rođeno je iz dara samoga sebe, a to je plod žrtve. Ova vrsta zrelosti također je potrebna u svećeništvu i posvećenom životu. Bez obzira na poziv, bilo na brak, bilo celibat, bilo djevičanstvo, dar samoga sebe neće se ostvariti ako se zaustavi na žrtvi; tada umjesto da se učini znakom ljepote i radosti ljubavi, riskira da se iskaže nesreća, tuga i frustracija.

Kada očevi odbiju živjeti život svoje djece, uvijek se otvaraju novi i neočekivani vidici. Svako dijete nositelj je jedinstvene tajne koja se na vidjelo može iznijeti samo uz pomoć oca koji poštuje slobodu svog djeteta. Otac shvaća da je u potpunosti

dovršio svoju odgojnu ulogu i živio očinstvo tek kad postane „beskoristan“, kad vidi da se njegovo dijete osamostalilo i da ono može hodati životnim stazama bez pratnje, kad se dovede u situaciju Josipa, koji je uvijek znao da Dijete nije njegovo, već je samo bilo povjereno njegovoj skrbi. U osnovi, to je ono što Isus predlaže kad kaže: „Ni ocem ne zovite nikoga na zemlji jer jedan je Otac vaš - onaj na nebesima“ (Mt 23, 9).

U svakom ostvarenju očinstva, uvijek bismo trebali imati na umu da ono nema nikakve veze s posjedovanjem, već je „znak“ koji upućuje na veće očinstvo. U određenom smislu, svi smo poput Josipa: sjena jedinoga nebeskog Oca koji daje da „sunce njegovo izlazi nad zlima i dobrima i da kiša pada pravednicima i nepravednicima“ (Mt 5, 45); i sjena koja slijedi Sina.

„Ustani, uzmi dijete i majku njegovu“ (Mt 2, 13), rekao je Bog svetom Josipu.

Svrha ovog Apostolskog pisma je porast ljubavi prema ovom velikom Svecu, da budemo ohrabreni moleći njegov zagovor i da nasljeđujemo njegove vrline i njegovu revnost.

Doista, istinsko poslanje svetaca nije samo postizanje čuda i milosti, već da nas zagovaraju pred Bogom, poput Abrahama [26] i Mojsija[27], poput Isusa, „jedinog posrednika“ (1 Tim 2, 5), koji je naš „zagovornik“ kod Oca (1 Iv 2, 1) i koji je „uvijek živ da se za [nas] zauzima“ (Heb 7, 25; usp. Rim 8, 34).

Sveci pomažu svim vjernicima „da idu putem svetosti i savršenstva vlastitog staleža“. Njihov život konkretan je dokaz da je moguće primijeniti Evanđelje u praksi.

Isus nam je rekao: „Učite se od mene, jer sam krotka i ponizna srca“ (Mt 11, 29). Životi svetaca također su primjeri koje treba nasljedovati. Sveti Pavao izričito kaže: „Nasljedovatelji moji budite!“ (1 Kor 4, 16) [29]. Svojom rječitom šutnjom sveti Josip kaže isto.

Prije primjera tolikih svetih muževa i žena, sveti se Augustin zapitao: „Što su oni mogli, zar ne možete i vi?“ I tako se približio svom konačnom obraćenju, kad je mogao uskliknuti: „Kasno sam te uzljubio, ljepoto tako stara, i tako nova!“[30]

Samo trebamo moliti svetog Josipa za milost milosti: naše obraćenje.

Obratimo mu se molitvom:

*Pozdravljamo te, Čuvaru Otkupitelja
i Zaručnice Djevice Marije.
Tebi je Bog povjerio svoga Sina;
u tebe je Marija položila svoje povjerenje;
uz tebe je Krist postao čovjekom.
O, blaženi Josipe,
i nama se očituj u svome očinstvu
i vodi nas putem života.
Izmoli nam milost, milosrđe i hrabrost
te nas brani od svakoga zla. Amen.*

U Rimu, u svetom Ivanu Lateranskom, 8. prosinca, na svetkovinu Bezgrješnog začeca Blažene Djevice Marije, godine 2020., osme našega pontifikata.

Franjo

Mali vjeronaučni kviz

- 1. Najuzvišeniji sakrament je euharistija u kojoj je sadržan, prinosi se i prima sam Krist Gospodin.**
 - a) da
 - b) ne
- 2. Isus Krist ustanovio je sakrament Euharistije:**
 - a) neposredno prije svoga uzašašća na nebo
 - b) na posljednjoj večeri
 - c) na svadbi u Kani Galilejskoj
- 3. Transsubstancija je promjena supstancije kruha i vina u supstanciju tijela i krvi Isusa Krista u euharistiji:**
 - a) da
 - b) ne
- 4. Euharistijska molitva je središnji dio misnog slavlja.**
 - a) da
 - b) ne
- 5. Kristova euharistijska prisutnost počinje u trenutku posvete i traje tako dugo koliko traju euharistijske prilike**
 - a) da
 - b) ne
- 6. Blagovanje Kristova tijela i krvi, pod prilikama posvećenog kruha i vina, naziva se:**
 - A) eshatologija
 - b) transsubstancija
 - c) pričest
- 7. Euharistijski post je uzdržavanje barem sat vremena prije svete pričesti od bilo kakva jela i pića, izuzevši samo vodu i lijek.**
 - a) da
 - b) ne
- 8. Euharistijski post obvezuje osobe poodmakle dobi.**
 - a) da
 - b) ne
- 9. Vjernik se može pričestiti**
 - a) jednom dnevno
 - b) do dva puta dnevno
 - c) do tri puta dnevno
- 10. Svaki vjernik dužan je primiti pričest barem :**
 - a) jednom godišnje
 - b) dva puta godišnje
 - c) tri puta godišnje
- 11. Posvećene euharistijske čestice čuvaju se u :**
 - a) svetohraništu
 - b) relikvijaru
 - c) sakrariju
- 12. Crkva obvezuje vjernike na sudjelovanje u svetoj misi :**
 - a) svake nedjelje i u zapovijedane blagdane.
 - b) svake nedjelje
 - c) u zapovijedane blagdane

Točni odgovori na stranici 14.:

Mali vjeronaučni leksikon

Knjiga Sirahova

Knjiga Sirahova, hebrejski, ספר בן סירא, grčki Σοφία Σίραχ: *Mudrost Sirahova*, Na latinskom prvo se zvala *Liber Iesu filii Sirach*, a kasnije *Ecclesiasticus*, *crkveni*, hrvatski također *Eklezijastik*, stariji naziv *Crkvenica*, starozavjetna mudrosna knjiga. Pripada deuterokanonskim knjigama. Knjigu priznaju katolici, pravoslavni i manji broj protestanata. Ne nalazi se u židovskom biblijskom kanonu, ali se citira u Talmudu i rabinskoj literaturi. Izvornik je između 190. i 175. pr. Kr. na hebrejskome napisao Židov Ben Sira iz Jeruzalema, punim imenom Ješua (Isus) ben Eleazar ben Sira, a u Aleksandriji ju je njegov unuk preveo na grčki jezik i dodao kratki uvod. U prvim kršćanskim zajednicama knjiga je bila vrlo omiljena. Uvrštena je u Sveto pismo s ostalim deuterokanonskim knjigama na crkvenim sinodama u Hiponu 393. godine i u Kartagi 397. godine.

Knjiga Sirahova donosi zbirku mudrosnih izreka koje na poučan način potiču na dobro ponašanje i besprijekoran vjerski život.

Usp.: <https://hr.wikipedia.org>; <https://www.enciklopedija.hr>
Opći religijski leksikon, LZ Miroslav Krleža, Zagreb, 2002.

Kviz - točni odgovori:

1. a,
2. b,
3. a,

4. a,
5. a,
6. c,

7. a,
8. b,
9. b,

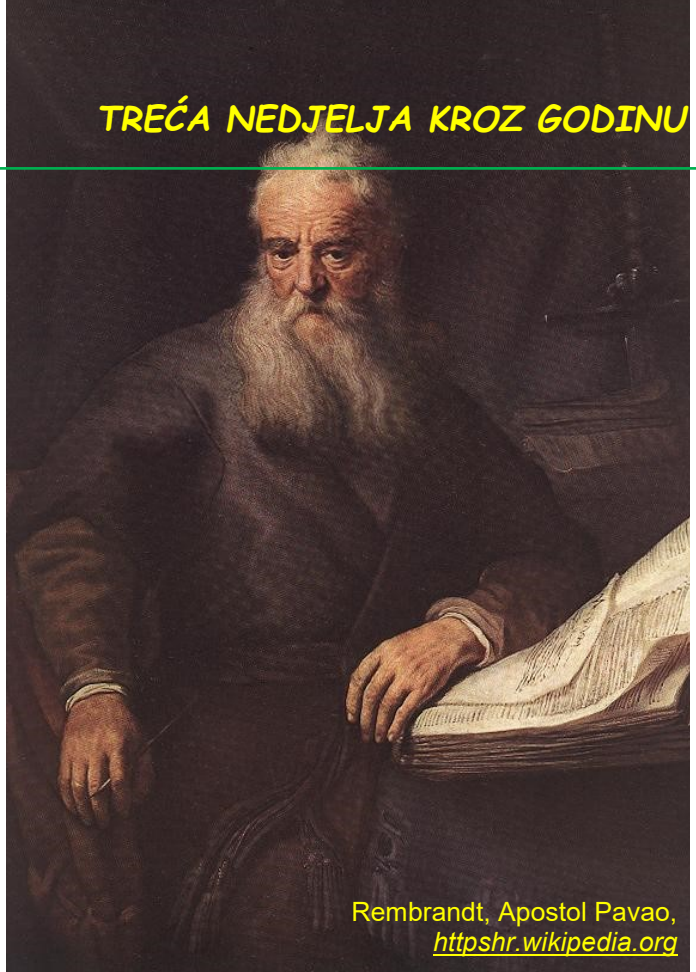
10. a,
11. a,
12. a.

Obraćenje svetog Pavla

25. siječnja

Pavao se rodio u Tarzu u Ciliciji između 5. i 10. godine. Potječe iz maloazijske židovske obitelji s pravom rimskog građanina, pa je uz hebrejsko ime Šaul imao i rimsko Paulus. Helenističko obrazovanje i rabinsko zvanje stekao je u Jeruzalemu, a prema tradiciji židovske dijasporu izučio je i zanat. Kao pripadnik farizejske sljedbe progonio je prve kršćane. Nakon obraćenja, oko godine 34., pridružio se apostolima.

Događaj pred Damaskom na neki se način provlači kroz cijelu povijest, jer svaki čovjek proživljava svoj Damask, obraćenje i put do Boga. Nekadašnjeg Savla, pismoznanca, revnitelja židovskoga zakona, Krist je pred Damaskom oborio ne samo s konja, nego i s njegovih svjetonazora i stremljenja. Preobrazio ga je od promatrača do čijih su nogu razjareni Židovi odlagali odjeću kad su kamenovali Stjepana Prvomučenika, u zauzetog radnika Kraljevstva nebeskoga. Krist je Savla toliko preobrazio u Pavla da su ga prozvali Apostolom naroda. Neki mu pripisuju i osnutak Crkve na dugim, napornim, ali iznad svega blagoslovljenim misijskim putovanjima kojima je htio doprijeti na kraj svijeta. Toliko je bilo Pavlovo nastojanje oko naviještanja Kristove riječi, da je sve smatrao 'lošijim' samo da zadobije Krista. Ništa mu nisu mogli ni zmija, ni olujno more, ni oni što su

Rembrandt, Apostol Pavao,
<httpshr.wikipedia.org>

ga htjeli proglasiti bogom. Za svakoga je našao načina kako da ga pridobije za Krista. U štovanju Nepoznatog Boga u Ateni, on prepoznaje čovjekovu neprestanu želju i čežnju za Bogom, Jednim i Jedinim.

Pavao je za svoje obraćenje bio pripremljen proučavanjem Staroga zavjeta, koji je narod pripravljaio za dolazak Mesije. Postavljalo se samo pitanje je li taj Mesija Isus iz Nazareta ili nije? Pavao se u to uvjerio u susretu pred Damaskom, koji je za njega bio velika milost, preokret, ali za svoje apostolsko poslanje on se još morao spremati. Nije sve bilo završeno u času obraćenja. U Pavlom životu to je ipak bio izvanredan trenutak, presudan za njegovu budućnost, ali i za povijest kršćanstva, u kojoj je on po milosti Isusa Krista svakako jedan od najzaslužnijih pojedinaca. On je Isusovo ime pronio cijelim svijetom i cijeli svijet ispunio Evanđeljem.

NAŠI POKOJNI

ZLATKO ORKIĆ,

PU vukovarsko - srijemska, Divošelo, Gospić, 24. siječnja 1993.

BLAŽ SENKOVIĆ,

PU sisačko - moslavačka, Buševac, 28. siječnja 1992.

BRANKO BOŠNJAK,

SJP, PU zagrebačka, autoput Karlovac – Zagreb, 29. siječnja 1995.

KRUNOSLAV FUŠ,

SJP, PU zagrebačka, autoput Karlovac – Zagreb, 29. siječnja 1995.

DANICA ĐURIĆ,

PU zagrebačka, 30. siječnja 1991.

POČIVALI U MIRU!